

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Σαράντα Τρία

Αποκαλύπτοντας τον συμβολισμό του βδελύγματος της ερημώσεως στη βιβλική προφητεία

Jeff Pippenger
2024-01-07

Η ταύτιση, από τον Παύλο, της ειδωλολατρικής Ρώμης ως της δύναμης που συγκρατούσε τον παπισμό από το να ανέλθει στην εξουσία κατά το έτος 538, κατέστη η μαρτυρία βάσει της οποίας ο William Miller αναγνώρισε ότι το «καθημερινόν», στο βιβλίο του Δανιήλ, παρίστανε τον παγανισμό. Το ερμηνευτικό πλαίσιο του William Miller βασιζόταν στις δύο ερημωτικές δυνάμεις του παγανισμού, ακολουθούμενες από τον παπισμό. Η σπουδαιότερη ανακάλυψη του Miller προς υποστήριξη εκείνου του πλαισίου ήταν η μαρτυρία του Παύλου στη Β΄ Θεσσαλονικείς, κεφάλαιο δεύτερο, όπου ο Παύλος προσδιορίζει ότι το εμπόδιο στον παπισμό, το οποίο παρήγε η ειδωλολατρική Ρώμη, θα αφαιρούνταν, ώστε ο «άνθρωπος της αμαρτίας» να τοποθετηθεί στον ναό του Θεού, αποδεικνύοντας τον εαυτό του ότι είναι Θεός.

Στο βιβλίο του Δανιήλ, το σύμβολο του «παντοτινού», που αντιπροσωπεύει τον παγανισμό, ακολουθείται πάντοτε από ένα σύμβολο του παπισμού, είτε αυτό παριστάνεται ως η παράβαση της ερημώσεως είτε ως το βδέλυγμα της ερημώσεως. Ωστόσο, στην προειδοποίηση του Χριστού προς τους Χριστιανούς σχετικά με την πολιορκία και την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια των τριάμισι ετών από το 66 έως το 70 μ.Χ., ο Χριστός αναφέρθηκε στο «βδέλυγμα της ερημώσεως, το λαληθέν διά Δανιήλ του προφήτου» ως το σημείο για τους Χριστιανούς που βρίσκονταν στην Ιερουσαλήμ να φύγουν αμέσως. Η ιστορία καταδεικνύει ότι το σημείο δεν ήταν το σύμβολο της παπικής Ρώμης, αλλά της παγανιστικής Ρώμης. Το σημείο έπρεπε να αναγνωρισθεί από τους πιστούς, εάν επρόκειτο να αποφύγουν την πολιορκία και την καταστροφή. Είναι «το βδέλυγμα της ερημώσεως, το λαληθέν διά Δανιήλ του προφήτου», σύμβολο της παγανιστικής Ρώμης ή της παπικής Ρώμης;

Όταν λοιπόν δείτε το βδέλυγμα της ερημώσεως, το οποίον ελαλήθη διά Δανιήλ του προφήτου, να ίσταται εν τω αγίω τόπω, (ο αναγινώσκων ας εννοή,) τότε όσοι είναι εν τη Ιουδαία ας φεύγωσιν εις τα όρη· όστις είναι επί του δώματος ας μη καταβή διά να λάβη τι εκ της οικίας αυτού· και όστις είναι εν τω αγρώ ας μη επιστρέψη οπίσω διά να λάβη τα ιμάτια αυτού. Ουαί δε εις τας εγκυμονούσας και εις τας θηλαζούσας εν εκείναις ταις ημέραις! Προσεύχεσθε δε διά να μη γείνη η φυγή σας εν χειμώνι μηδέ εν ημέρα σαββάτου· διότι τότε θέλει είσθαι θλίψις μεγάλη, οποία δεν έγεινεν απ' αρχής κόσμου έως του νυν, ουδέ θέλει γείνει. Και εάν δεν εκολοβούντο αι ημέραι εκείναι, δεν ήθελε σωθή ουδεμία σαρξ· αλλά διά τους εκλεκτούς θέλουσι κολοβωθή αι ημέραι εκείναι. Ματθαίος 24:15–22.

Η Αδελφή Ουαί σχολιάζει τον τρόπο με τον οποίο αυτή η προειδοποίηση εκπληρώθηκε στην ιστορία της καταστροφής της Ιερουσαλήμ από το 66 έως το 70 μ.Χ., και προσδιορίζει ότι η σημαία, ή το λάβαρο του ρωμαϊκού στρατού, ήταν το σημείο για τους χριστιανούς που βρίσκονταν ακόμη στην Ιερουσαλήμ να φύγουν. Ήταν, λοιπόν, το «βδέλυγμα της ερημώσεως, το ρηθέν διά

Δανιήλ του προφήτου», η ειδωλολατρική Ρώμη, ή ήταν η παπική Ρώμη, επάνω στην οποία ο Μίλλερ στήριξε το ερμηνευτικό του πλαίσιο;

Ο Γουίλιαμ Μίλλερ οδηγήθηκε να κατανοήσει και τις δύο εκδηλώσεις της Ρώμης (την ειδωλολατρική και κατόπιν την παπική), αλλά εξαιτίας της ιστορίας μέσα στην οποία ζούσε, εξαναγκάστηκε να μεταχειρισθεί και τα δύο βασίλεια ως ένα βασίλειο. Και βεβαίως, είναι ένα βασίλειο, αλλά ταυτόχρονα αντιπροσωπεύουν δύο διαδοχικά βασίλεια. Εξαναγκασμένος από την προφητική ιστορία του 1798, ο Μίλλερ έπρεπε να προσεγγίσει τη Ρώμη πρωτίστως ως ένα βασίλειο. Το 1798, ο Μίλλερ πίστευε ότι η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού απείχε περίπου είκοσι πέντε έτη. Γνώριζε πολύ καλά ότι η παπική Ρώμη είχε δεχθεί θανατηφόρο πλήγμα το 1798. Για τον Μίλλερ, δεν υπήρχαν άλλα επίγεια βασίλεια που να ακολουθήσουν την παπική Ρώμη, διότι ο Χριστός επρόκειτο σύντομα να επιστρέψει.

Στο ιστορικό πλαίσιο στο οποίο βρισκόταν ο Μίλλερ, κατανοούσε ότι το άγαλμα του δευτέρου κεφαλαίου του Δανιήλ παρίστανε τέσσερις επίγειες βασιλείες, διότι αυτό ήταν εκείνο στο οποίο μαρτυρούσε ο Δανιήλ.

Και το τέταρτο βασίλειο θα είναι ισχυρό ως σίδηρος· καθόσον ο σίδηρος συντρίβει και υποτάσσει τα πάντα· και καθώς ο σίδηρος, που καταθραύει όλα αυτά, έτσι και αυτό θα κατασυντρίψει και θα καταπληγώσει. Και ενώ είδες τους πόδες και τους δακτύλους, μέρος από πηλό κεραμέως και μέρος από σίδηρο, το βασίλειο θα είναι διηρημένο· αλλά θα υπάρχει μέσα σε αυτό κάτι από τη δύναμη του σιδήρου, καθόσον είδες τον σίδηρο αναμειγμένο με πηλό λασπώδη. Δανιήλ 2:40, 41.

Ο Μίλλερ κατανόησε ότι υπήρχαν μόνον τέσσερις βασιλείες, και ότι η τέταρτη και τελική βασιλεία ήταν η Ρώμη, η οποία, όπως γνώριζε από την ιστορία, ήταν η παγανιστική Ρώμη, ακολουθούμενη από την παπική Ρώμη. Η τέταρτη βασιλεία, για τον Μίλλερ, σε συμφωνία με τον λόγο του Δανιήλ, ήταν «διηρημένη», αλλά για τον Μίλλερ η διαίρεση αυτή αντιπροσώπευε μόνον μια διάκριση μεταξύ των κυριολεκτικών και πνευματικών πτυχών της βασιλείας της Ρώμης. Είχε δίκαιο, αλλά η κατανόησή του ήταν περιορισμένη.

Ο Μίλλερ δεν διέκρινε ότι η διάκριση μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης βασιζόταν στη διάκριση την οποία ο Παύλος εγέρθηκε για να προσδιορίσει. Ο Παύλος (και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής) προσδιόρισε ότι κατά τη χρονική περίοδο του σταυρού το κυριολεκτικό επρόκειτο να μεταβεί στο πνευματικό. Χωρίς αυτή την κατανόηση, ο Μίλλερ ήταν αναγκασμένος να δεχθεί ότι η Ρώμη ήταν κατ' ουσίαν ένα βασίλειο που είχε δύο φάσεις. Και βεβαίως, είχε δίκιο (αλλά περιορισμένα). Δεν μπορούσε να δει ότι η πνευματική Ρώμη παριστάνεται από την κυριολεκτική Βαβυλώνα, διότι η πνευματική Ρώμη (ο παπισμός) είναι επίσης πνευματική Βαβυλώνα.

Η κυριολεκτική Βαβυλώνα, ως η πρώτη από τις τέσσερις βασιλείες στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, θα προτυπούσε την τέταρτη βασιλεία, διότι η πρώτη πάντοτε προτυπώνει την τελευταία. Η ειδωλολατρική Ρώμη είχε προτυπωθεί από τη Βαβυλώνα, αλλά τόσο η ειδωλολατρική Ρώμη όσο και η Βαβυλώνα προτύπωναν την πνευματική Ρώμη (τον παπισμό). Ο παπισμός, επομένως, ήταν η πέμπτη βασιλεία και παριστανόταν από τη Βαβυλώνα. Αυτός είναι ένας βασικός λόγος για

τον οποίο η Αδελφή Γουάιτ συγκρίνει την αιχμαλωσία του κυριολεκτικού Ισραήλ στη Βαβυλώνα επί εβδομήντα έτη με την αιχμαλωσία του πνευματικού Ισραήλ στην πνευματική Βαβυλώνα επί χίλια διακόσια εξήντα έτη.

«Η εκκλησία του Θεού επί της γης βρισκόταν εξίσου αληθώς σε αιχμαλωσία κατά τη διάρκεια αυτής της μακράς περιόδου αδυσώπητου διωγμού, όπως και οι υιοί του Ισραήλ κρατούνταν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα κατά την περίοδο της εξορίας.» Προφήτες και Βασιλείς, 714.

Ο Μίλλερ, επομένως, δεν είχε κανένα πρόβλημα να εναλλάσσει προφητικές εκπληρώσεις που προσδιόριζαν ειδικότερα την ειδωλολατρική Ρώμη, με την παπική Ρώμη. Θα παραθέσουμε παραδείγματα αυτού καθώς προχωρούμε, αλλά αν κατανοήσουμε ότι ο Μίλλερ θεωρούσε την ειδωλολατρική και την παπική Ρώμη ως μία βασιλεία, μπορούμε να κατανοήσουμε γιατί ο Μίλλερ δεν θα είχε κανένα πρόβλημα με το ότι ο Ιησούς αναφέρεται στο «βδέλυγμα της ερημώσεως, το ρηθέν διά Δανιήλ του προφήτου», ως εκπλήρωση της ειδωλολατρικής Ρώμης, ενώ ταυτόχρονα κατανοούσε την έκφραση «βδέλυγμα της ερημώσεως» στο βιβλίο του Δανιήλ ως σύμβολο της παπικής Ρώμης. Ο Μίλλερ δεν μπορούσε να διακρίνει τις τρεις ερημωτικές δυνάμεις, και για τον λόγο αυτό το προφητικό του πλαίσιο ήταν περιορισμένο, αν και ακριβές.

Αλλά πώς πρέπει να κατανοήσουμε την ασυμφωνία της ιστορικής εκπλήρωσης του 66 μ.Χ., όταν η ειδωλολατρική Ρώμη έστησε τα λάβαρα της στους ιερούς περιβόλους του ναού, σε εκπλήρωση της προρρησεως του Χριστού; Είναι «το βδέλυγμα της ερημώσεως, το ρηθέν διά Δανιήλ του προφήτου», σύμβολο της ειδωλολατρικής ή της παπικής Ρώμης; Η απάντηση σε αυτό το δίλημμα είναι αρκετά απλή, όταν αναγνωρίσετε τρεις δυνάμεις που ερημώνουν, αντί για δύο. Πρέπει να αρχίσουμε με το σχόλιο της αδελφής White σχετικά με την εκπλήρωση της προρρησεως του Χριστού για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ.

«Στη σταύρωση του Χριστού από τους Ιουδαίους εμπεριείχετο η καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Το αίμα που χύθηκε στον Γολγοθά ήταν το βάρος που τους βύθισε στην απώλεια για τον παρόντα κόσμο και για τον μέλλοντα. Έτσι θα είναι και κατά τη μεγάλη τελική ημέρα, όταν η κρίση θα επέλθει πάνω σε εκείνους που απέρριψαν τη χάρη του Θεού. Ο Χριστός, η πέτρα του προσκόμματός τους, θα εμφανισθεί τότε σ' αυτούς ως εκδικητικό όρος. Η δόξα του προσώπου Του, η οποία για τους δικαίους είναι ζωή, θα είναι για τους ασεβείς καταναλίσκον πυρ. Εξαιτίας της αγάπης που απορρίφθηκε, της χάριτος που καταφρονήθηκε, ο αμαρτωλός θα καταστραφεί.»

«Με πολλές παραστατικές εικόνες και επανειλημμένες προειδοποιήσεις, ο Ιησούς έδειξε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα για τους Ιουδαίους από την απόρριψη του Υιού του Θεού. Με αυτά τα λόγια απευθυνόταν προς όλους, σε κάθε εποχή, που αρνούνται να Τον δεχθούν ως Λυτρωτή τους. Κάθε προειδοποίηση είναι γι' αυτούς. Ο βεβηλωμένος ναός, ο απειθής υιός, οι ψευδείς γεωργοί, οι περιφρονητικοί οικοδόμοι, έχουν το αντίστοιχό τους στην εμπειρία κάθε αμαρτωλού. Εάν δεν μετανοήσει, η καταδίκη, την οποία εκείνα προεικόνιζαν, θα είναι δική του.» The Desire of Ages, 600.

Όταν ο Παύλος προσδιορίζει τη μετάβαση από το κυριολεκτικό στο πνευματικό, επισημαίνει ότι αυτή έλαβε χώρα κατά τη χρονική περίοδο του σταυρού, και πρέπει να σημειωθεί ότι η

καταστροφή της Ιερουσαλήμ συνδέεται άμεσα με τον σταυρό. Η καταστροφή της κυριολεκτικής Ιερουσαλήμ, η οποία πραγματοποιήθηκε αρχικά από την κυριολεκτική Βαβυλώνα, πραγματοποιήθηκε για τελευταία φορά από την κυριολεκτική Ρώμη, διότι ο Ιησούς πάντοτε παριστάνει το τέλος μαζί με την αρχή. Η καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος, η οποία άρχισε με την ειδωλολατρική δύναμη της Βαβυλώνας, έληξε με την ειδωλολατρική δύναμη της Ρώμης.

Η πνευματική καταπάτηση της πνευματικής Ιερουσαλήμ πραγματοποιήθηκε από την παπική Ρώμη, και αμφοτέρως εκείνες οι περιόδοι καταπατήσεως (η κυριολεκτική και η πνευματική) αποτελούν τύπο της καταπατήσεως του λαού του Θεού από την τρίτη ερημωτική δύναμη, η οποία, σε σχέση με τη Ρώμη, ονομάζεται σύγχρονη Ρώμη.

Υπάρχουν τρεις ερημωτικές δυνάμεις, καθεμία από τις οποίες διώκει τον λαό του Θεού. Ο δράκων του παγανισμού, ακολουθούμενος από το θηρίο της θαλάσσης του Καθολικισμού, και κατόπιν από το θηρίο της γης των Ηνωμένων Πολιτειών (τον ψευδοπροφήτη). Ο παγανισμός εκπροσωπείτο από διάφορες παγανιστικές δυνάμεις που καταπατούσαν τον κατά γράμμα Ισραήλ. Κατόπιν, ο παπισμός καταπάτησε τον πνευματικό Ισραήλ επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, από το 538 έως το 1798. Η τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη είναι η σύγχρονη Ρώμη, και αυτή επίσης καταπατεί τον λαό του Θεού κατά την «ώρα» της κρίσεως του νόμου της Κυριακής. Οι τρεις ερημωτικές δυνάμεις του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη παριστάνονται επίσης ως η παγανιστική Ρώμη, η παπική Ρώμη και η σύγχρονη Ρώμη.

Κατά την έννοια της Αποκάλυψης δεκαεπτά, ο παγανισμός είναι οι πρώτοι τέσσερις βασιλείς, ο πέμπτος βασιλεύς είναι ο παπισμός, και ο έκτος, ο έβδομος και ο όγδοος βασιλεύς είναι η τριπλή ένωση της σύγχρονης Ρώμης.

Και είναι επτά βασιλείς· οι πέντε έπεσαν, και ο ένας είναι, και ο άλλος δεν ήλθε ακόμη· και όταν έλθει, πρέπει να παραμείνει ολίγον καιρό. Και το θηρίο, το οποίο ήτο και δεν είναι, αυτό είναι και όγδοος, και είναι εκ των επτά, και υπάγει εις απώλειαν. Αποκάλυψις 17:10, 11.

Με βάση το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο παγανισμός περιλαμβάνει και τις τέσσερις βασιλείες, από την κυριολεκτική Βαβυλώνα έως την κυριολεκτική Ρώμη. Η πνευματική Βαβυλώνα είναι ο παπισμός (η κεφαλή η χρυσή), και η τριμερής ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη (η σύγχρονη Ρώμη) παριστάνεται από την τριμερή ένωση της πνευματικής Μηδοπερσίας, της πνευματικής Ελλάδος και της πνευματικής Ρώμης (της οποίας η θανατηφόρος πληγή θεραπεύεται).

Όταν ο Ιησούς αναφέρθηκε στο «βδέλυγμα της ερημώσεως, το οποίον ελαλήθη υπό Δανιήλ του προφήτου», προσδιόριζε ένα συγκεκριμένο «σημείο» το οποίο οι Χριστιανοί πρέπει να αναγνωρίζουν σε καθεμία από τις τρεις Ρώμες. Η παγανιστική Ρώμη, η παπική Ρώμη και η σύγχρονη Ρώμη διώκουν όλες τον λαό του Θεού. Ο διωγμός αυτός παριστάνεται προφητικώς ως καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος. Ο Ιησούς έδωσε προειδοποίηση για την προσέγγιση εκείνου του διωγμού σε καθεμία από τις τρεις περιόδους διωγμών. Όταν το «σημείο» της εξουσίας της Ρώμης τοποθετήθηκε μέσα στο αγιαστήριο, είχε φθάσει ο καιρός να φύγουν από την Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς δεν χρησιμοποιούσε την έκφραση του Δανιήλ «βδέλυγμα της

ερημώσεως» ως σύμβολο μιας επίγειας εξουσίας, αλλά ως σύμβολο του σημείου το οποίο οι Χριστιανοί έπρεπε να αναγνωρίσουν.

«Ο Ιησούς ανήγγειλε στους μαθητές που Τον άκουγαν τις κρίσεις που επρόκειτο να πέσουν επάνω στον αποστάτη Ισραήλ, και ιδιαίτερα την ανταποδοτική εκδίκηση που θα ερχόταν επάνω τους εξαιτίας της απόρριψης και της σταύρωσης του Μεσσία. Αδιαμφισβήτητα σημεία θα προπορεύονταν του φοβερού αποκορυφώματος. Η φοβερή ώρα θα ερχόταν αιφνιδίως και ταχέως. Και ο Σωτήρας προειδοποίησε τους ακολούθους Του: “Όταν λοιπόν ιδίτε το βδέλυγμα της ερημώσεως, το ρηθέν διά Δανιήλ του προφήτου, ιστάμενον εν τόπω αγίω, (ο αναγινώσκων ας εννοή,) τότε οι εν τη Ιουδαία ας φεύγωσιν εις τα όρη.” Ματθαίος 24:15, 16· Λουκάς 21:20, 21. Όταν τα ειδωλολατρικά λάβαρα των Ρωμαίων θα στήνονταν στον άγιο τόπο, ο οποίος εκτεινόταν μερικά στάδια έξω από τα τείχη της πόλεως, τότε οι ακόλουθοι του Χριστού έπρεπε να βρουν ασφάλεια στη φυγή. Όταν θα φαινόταν το προειδοποιητικό σημείο, εκείνοι που θα ήθελαν να διαφύγουν δεν έπρεπε να καθυστερήσουν καθόλου. Σε ολόκληρη τη χώρα της Ιουδαίας, καθώς και στην ίδια την Ιερουσαλήμ, το σύνθημα της φυγής έπρεπε να υπακουσθεί αμέσως. Εκείνος που τυχόν βρισκόταν επάνω στο δώμα δεν έπρεπε να κατέβει στο σπίτι του, ούτε καν για να σώσει τους πολυτιμότερους θησαυρούς του. Εκείνοι που εργαζόνταν στους αγρούς ή στους αμπελώνες δεν έπρεπε να πάρουν χρόνο για να επιστρέψουν προς ανάκτηση του εξωτερικού ενδύματος που είχαν αφήσει κατά μέρος, ενώ κοπίαζαν μέσα στη ζέστη της ημέρας. Δεν έπρεπε να διστάσουν ούτε στιγμή, μήπως και συμπαρασυρθούν στη γενική καταστροφή.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 25.

Στο απόσπασμα η Αδελφή White προσδιορίζει το «βδέλυγμα της ερημώσεως» ως ένα «αδιαμφισβήτητο σημείο», το οποίο παριστανόταν από τα «ειδωλολατρικά λάβαρα των Ρωμαίων», τα οποία έστησαν «επάνω εις τον άγιον τόπον» του ναού. Ο Ιησούς δεν χρησιμοποιούσε το «βδέλυγμα της ερημώσεως» για να παραστήσει κάποια από τις δύο εξουσίες της ειδωλολατρικής ή της παπικής Ρώμης, αλλά ως «σημείο». Όταν το «σημείο» τοποθετήθηκε στον άγιο τόπο του ναού, οι Χριστιανοί έπρεπε να φύγουν από την Ιερουσαλήμ, «μήπως εμπλακούν εις την γενικήν καταστροφήν». Η Αδελφή White προχωρεί ακόμη περισσότερο αργότερα στο ίδιο απόσπασμα και επισημαίνει ότι η προφητεία του Χριστού, η οποία προσδιόριζε την καταστροφή, είχε περισσότερες από μία εκπληρώσεις.

«Η προφητεία του Σωτήρος σχετικά με την επίσκεψη των κρίσεων επί της Ιερουσαλήμ πρόκειται να έχει και άλλη εκπλήρωση, της οποίας εκείνη η φοβερή ερήμωση δεν υπήρξε παρά αμυδρά σκιά. Στη μοίρα της εκλεκτής πόλεως μπορούμε να αντικρίσουμε την καταδίκη ενός κόσμου που έχει απορρίψει το έλεος του Θεού και έχει καταπατήσει τον νόμο Του. Σκοτεινά είναι τα χρονικά της ανθρώπινης δυστυχίας που η γη έχει γίνει μάρτυς τους κατά τους μακρούς αιώνες του εγκλήματος. Η καρδιά αρρωσταίνει και ο νους αποκάμνει στην ενατένιση. Φοβερά υπήρξαν τα αποτελέσματα της απορρίψεως της εξουσίας του Ουρανού. Αλλά μια σκηνή ακόμη σκοτεινότερη παρουσιάζεται στις αποκαλύψεις του μέλλοντος. Τα χρονικά του παρελθόντος,—η μακρά πομπή ταραχών, συγκρούσεων και επαναστάσεων, η «μάχη του πολεμιστή ... με συγκεχυμένο θόρυβο, και ενδύματα βεβαμμένα με αίμα» (Ησαΐας 9:5),—τι είναι όλα αυτά, σε αντίθεση προς τις φρικαλεότητες εκείνης της ημέρας, όταν το συγκρατούν Πνεύμα του Θεού θα αποσυρθεί ολοσχερώς από τους ασεβείς, ώστε να μη χαλιναγωγεί πλέον την έκρηξη του ανθρώπινου πάθους και της σατανικής οργής! Τότε ο

κόσμος θα αντικρίσει, όπως ποτέ πριν, τα αποτελέσματα της κυριαρχίας του Σατανά.»

«Αλλά κατά την ημέρα εκείνη, όπως και κατά τον καιρό της καταστροφής της Ιερουσαλήμ, ο λαός του Θεού θα ελευθερωθεί, καθέννας που θα βρεθεί γραμμένος μεταξύ των ζώντων. Ησαΐας 4:3. Ο Χριστός έχει δηλώσει ότι θα έλθει για δεύτερη φορά, για να συγκεντρώσει τους πιστούς Του κοντά Του: “Τότε θέλουσι θρηνήσει πάσαι αι φυλαί της γης, και θέλουσι ιδεί τον Υιόν του ανθρώπου ερχόμενον επί των νεφελών του ουρανού μετά δυνάμεως και δόξης πολλής. Και θέλει αποστείλει τους αγγέλους Αυτού μετά σάλπιγγος φωνής μεγάλης, και θέλουσι συνάξει τους εκλεκτούς Αυτού εκ των τεσσάρων ανέμων, απ’ άκρου ουρανών έως άκρου αυτών.” Ματθαίος 24:30, 31. Τότε εκείνοι που δεν υπακούουν εις το ευαγγέλιον θα καταναλωθούν από το πνεύμα του στόματός Του και θα αφανισθούν από τη λαμπρότητα της παρουσίας Του. 2 Θεσσαλονικείς 2:8. Όπως ο αρχαίος Ισραήλ, έτσι και οι ασεβείς καταστρέφουν τον εαυτό τους· πέφτουν εξαιτίας της ανομίας τους. Με βίο αμαρτίας έχουν θέσει τον εαυτό τους τόσο έξω από την αρμονία με τον Θεό, η φύση τους έχει διαφθαρεί τόσο πολύ από το κακό, ώστε η εκδήλωση της δόξας Του είναι γι’ αυτούς πυρ καταναλίσκον.»

«Ας προσέξουν οι άνθρωποι μήπως παραμελήσουν το δίδαγμα που τους μεταδίδεται με τα λόγια του Χριστού. Όπως Εκείνος προειδοποίησε τους μαθητές Του για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, δίνοντάς τους σημείο της επερχόμενης συμφοράς, ώστε να μπορέσουν να διαφύγουν· έτσι έχει προειδοποιήσει και τον κόσμο για την ημέρα της τελικής καταστροφής και τους έχει δώσει σημεία της προσέγγισής της, ώστε όλοι όσοι θέλουν να μπορέσουν να φύγουν από την επερχόμενη οργή. Ο Ιησούς δηλώνει: “Και θέλουσι γείνει σημεία εις τον ήλιον και εις την σελήνην και εις τους αστέρας· και επί της γης στενοχωρία εθνών”. Λουκάς 21:25· Ματθαίος 24:29· Μάρκος 13:24–26· Αποκάλυψις 6:12–17. Εκείνοι που βλέπουν αυτούς τους προδρόμους της ελεύσεώς Του πρέπει να “γνωρίζωσιν ότι είναι πλησίον, επί τας θύρας”. Ματθαίος 24:33. “Αγρυπνείτε λοιπόν”, είναι τα λόγια της νουθεσίας Του. Μάρκος 13:35. Εκείνοι που προσέχουν την προειδοποίηση δεν θα αφεθούν στο σκοτάδι, ώστε εκείνη η ημέρα να τους καταλάβει απροόπτως. Αλλά για εκείνους που δεν θα αγρυπνούν, “η ημέρα του Κυρίου ούτως έρχεται, ως κλέπτης εν νυκτι”. Α΄ Θεσσαλονικείς 5:2–5». Η Μεγάλη Διαμάχη, 36, 37.

Όταν η Αδελφή Γουάιτ έγραψε αυτά τα λόγια, επρόκειτο ακόμη να υπάρξει μια μελλοντική εκπλήρωση της καταστροφής της Ιερουσαλήμ. Η ανταποδοτική κρίση που εκτελείται κατά της σύγχρονης Ρώμης (του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη), στο τέλος του κόσμου, αντιπροσωπεύει την τελική πτώση της πνευματικής Βαβυλώνας· όμως η πνευματική Βαβυλώνα (ο παπισμός) είχε ήδη πέσει μία φορά, το 1798. Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ αντιπροσωπεύει την ανταποδοτική κρίση του Θεού επάνω σε μια αποστάτισσα εκκλησία.

Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ κατά τη διάρκεια των τριών και ημίσεος ετών, από το 66 μ.Χ. έως το 70 μ.Χ., προτυπώνει την καταστροφή της ανταποδοτικής κρίσεως του Θεού στο τέλος του κόσμου, η οποία επέρχεται επί της συγχρόνου Ρώμης (του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου). Η πολιορκία και η καταστροφή της Ιερουσαλήμ, η οποία πραγματοποιήθηκε από τον παγανισμό από το 66 μ.Χ. έως το 70 μ.Χ., διήρκεσε ακριβώς τρία και ήμισυ έτη.

Η πολιορκία και η καταστροφή της πνευματικής Ιερουσαλήμ, η οποία πραγματοποιήθηκε από τον παπισμό, διήρκεσε τριάμισι προφητικά έτη, από το 538 έως το 1798. Οι δύο αυτές απεικονίσεις προτυπώνουν την πολιορκία και την καταστροφή της Ιερουσαλήμ κατά την «ώρα» της κρίσεως του νόμου της Κυριακής, η οποία προκαλείται από τη σύγχρονη Ρώμη. Η τελευταία από τις τρεις καταστροφές της Ιερουσαλήμ αντιστρέφεται, όπως παριστάνεται στο βιβλίο του Δανιήλ.

Το βιβλίο του Δανιήλ αρχίζει με τη Βαβυλώνα να κατακτά και να καταστρέφει την Ιερουσαλήμ, και τελειώνει με την καταστροφή της Βαβυλώνας και τη νίκη της Ιερουσαλήμ. Σε καθεμία από τις τρεις μάχες δόθηκε στους Χριστιανούς ένα σημείο που τους προειδοποιούσε να φύγουν από τον επικείμενο πόλεμο. Το 66 μ.Χ., ήταν όταν τα στρατεύματα της ειδωλολατρικής Ρώμης έστησαν τα λάβαρα τους (τις πολεμικές τους σημαίες) στον ιερό χώρο του αγιαστηρίου. Κατά το έτος 538, ήταν όταν αποκαλύφθηκε ο «άνθρωπος της αμαρτίας», καθήμενος στον ναό του Θεού (τη Χριστιανική εκκλησία), επιδεικνύοντας ότι ο ίδιος ήταν Θεός, όταν θέσπισε νόμο περί της Κυριακής στη Σύνοδο της Ορλεάνης κατά το έτος εκείνο. Η επιβολή της Κυριακής είναι εκείνο που ο παπισμός προσδιορίζει ως την απόδειξη της εξουσίας του επάνω στον Χριστιανικό κόσμο, διότι υποστηρίζουν (ορθώς) ότι δεν υπάρχει καμία υποστήριξη για την κυριακάτικη λατρεία στον Λόγο του Θεού, και το γεγονός ότι αυτοί καθιέρωσαν την Κυριακή ως ημέρα λατρείας στη Χριστιανοσύνη αποτελεί απόδειξη ότι η εξουσία των ειδωλολατρικών τους παραδόσεων και εθίμων είναι υπεράνω της Βίβλου.

Κατά το έτος 538, οί Χριστιανοί έπρεπε να αποχωρισθούν από τη Ρωμαϊκή εκκλησία, όχι απλώς έπειδή δεν ήταν αληθινά χριστιανική εκκλησία, αλλά και έπειδή το σημείο της παπικής εξουσίας είχε τεθεί εντός του ιερού χώρου της εκκλησίας του Θεού. Η Άδελφή White προσδιορίζει τη διαδικασία του αποχωρισμού εκείνης της ιστορίας, η οποία ήρchiσε την περίοδο κατά την οποία η εκκλησία του Θεού έφυγε εις την έρημον για χίλια διακόσια έξιηντα έτη.

«Αλλ' ουδεμία ένωση υπάρχει μεταξύ του Άρχοντος του φωτός και του άρχοντος του σκότους, και ουδεμία ένωση δύναται να υπάρξει μεταξύ των ακολούθων τους. Όταν οι Χριστιανοί συγκατένευσαν να ενωθούν με εκείνους που ήσαν μόνον κατά το ήμισυ προσηλυτισμένοι από την ειδωλολατρία, εισήλθαν σε οδό η οποία τους απομάκρυνε ολοέν και περισσότερο από την αλήθεια. Ο Σατανάς αγαλλίασε διότι είχε κατορθώσει να εξαπατήσει τόσο μεγάλο αριθμό από τους ακολούθους του Χριστού. Τότε άσκησε ακόμη πληρέστερα τη δύναμή του επ' αυτών και τους ενέπνευσε να διώκουν εκείνους που παρέμεναν πιστοί στον Θεό. Κανείς δεν εγνώριζε τόσο καλά πώς να αντισταθεί στην αληθινή χριστιανική πίστη όσο εκείνοι που κάποτε υπήρξαν υπερασπιστές της· και αυτοί οι αποστάτες Χριστιανοί, ενωμένοι με τους ημειδωλόατρες συντρόφους τους, κατηύθυναν τον πόλεμό τους εναντίον των πλέον ουσιωδών γνωρισμάτων των δογμάτων του Χριστού.»

Απαιτήθηκε απελπισμένος αγώνας από όσους ήθελαν να παραμείνουν πιστοί, ώστε να σταθούν ακλόνητοι απέναντι στις απάτες και στα βδελύγματα που ήταν μεταμφιεσμένα με ιερατικά άμφια και εισήχθησαν στην εκκλησία. Η Βίβλος δεν γινόταν δεκτή ως το πρότυπο της πίστεως. Το δόγμα της θρησκευτικής ελευθερίας ονομαζόταν αίρεση, και όσοι το υποστήριζαν μισούνταν και διώκονταν.

«Υστερα από μακρό και σφοδρό αγώνα, οι ολίγοι πιστοί αποφάσισαν να διαλύσουν κάθε ένωση με την αποστατημένη εκκλησία, εάν αυτή εξακολουθούσε να αρνείται να ελευθερωθεί από το ψεύδος και την ειδωλολατρία. Είδαν ότι ο χωρισμός ήταν απόλυτη αναγκαιότητα, εάν επρόκειτο να υπακούσουν στον λόγο του Θεού. Δεν τολμούσαν να ανέχονται πλάνες ολέθριες για τις ίδιες τις ψυχές τους, ούτε να δώσουν παράδειγμα που θα έθετε σε κίνδυνο την πίστη των παιδιών τους και των παιδιών των παιδιών τους. Για να εξασφαλίσουν την ειρήνη και την ενότητα, ήταν έτοιμοι να κάνουν κάθε παραχώρηση σύμφωνα με την πίστη προς τον Θεό· αλλά αισθάνονταν ότι ακόμη και η ειρήνη θα αγοραζόταν υπερβολικά ακριβά με τη θυσία της αρχής. Αν η ενότητα μπορούσε να εξασφαλιστεί μόνο με συμβιβασμό της αλήθειας και της δικαιοσύνης, τότε ας υπάρξει διαφορά, και ακόμη πόλεμος». Η Μεγάλη Διαμάχη, 45.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.

«Η αιωνιότητα εκτείνεται ενώπιόν μας. Το παραπέτασμα πρόκειται να ανασηκωθεί. Εμείς που κατέχουμε αυτή τη σοβαρή, υπεύθυνη θέση, τι κάνουμε, τι σκεπτόμαστε, ώστε να προσκολλώμεθα στη φιλόρεσκη αγάπη μας για την άνεση, ενώ ψυχές χάνονται γύρω μας; Μήπως οι καρδιές μας έχουν γίνει εντελώς αναισθητες; Δεν μπορούμε να αισθανθούμε ή να κατανοήσουμε ότι έχουμε ένα έργο να επιτελέσουμε για τη σωτηρία των άλλων; Αδελφοί, ανήκετε στην τάξη εκείνων που, ενώ έχουν οφθαλμούς, δεν βλέπουν, και ενώ έχουν ότα, δεν ακούν; Μάταια σας έδωσε ο Θεός γνώση του θελήματός Του; Μάταια σας έστειλε προειδοποίηση μετά από προειδοποίηση; Πιστεύετε τις διακηρύξεις της αιώνιας αλήθειας σχετικά με ό, τι πρόκειται να έλθει επάνω στη γη, πιστεύετε ότι οι κρίσεις του Θεού επικρέμανται επάνω από τον λαό, και μπορείτε ακόμη να κάθεσθε άνετα, οκνηροί, αμέριμνοι, φιλήδονοι;»

«Δεν είναι τώρα καιρός για τον λαό του Θεού να προσκολλά τις στοργές του ή να συσσωρεύει τον θησαυρό του στον κόσμο. Δεν απέχει πολύ ο καιρός όταν, όπως οι πρώτοι μαθητές, θα εξαναγκαστούμε να αναζητήσουμε καταφύγιο σε έρημους και απομονωμένους τόπους. Όπως η πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τα ρωμαϊκά στρατεύματα υπήρξε το σήμα φυγής για τους Χριστιανούς της Ιουδαίας, έτσι και η ανάληψη εξουσίας εκ μέρους του έθνους μας με το διάταγμα που θα επιβάλλει το παπικό σάββατο θα είναι προειδοποίηση για εμάς. Τότε θα είναι καιρός να εγκαταλείψουμε τις μεγάλες πόλεις, προετοιμαζόμενοι να αφήσουμε και τις μικρότερες για αποσυρμένες κατοικίες σε απομονωμένους τόπους ανάμεσα στα βουνά. Και τώρα, αντί να επιζητούμε εδώ πολυδάπανες κατοικίες, θα έπρεπε να ετοιμαζόμαστε να μεταβούμε σε μια καλύτερη πατρίδα, δηλαδή την επουράνια. Αντί να δαπανούμε τα μέσα μας για αυτοϊκανοποίηση, θα έπρεπε να μελετούμε πώς να κάνουμε οικονομία. Κάθε τάλαντο που μας έχει εμπιστευθεί ο Θεός πρέπει να χρησιμοποιείται προς δόξαν Του, με το να δίδεται η προειδοποίηση στον κόσμο. Ο Θεός έχει έργο να εκτελέσουν οι συνεργοί Του στις πόλεις. Οι ιεραποστολές μας πρέπει να συντηρούνται· νέες ιεραποστολές πρέπει να ανοίγονται. Για να προχωρήσει αυτό το έργο επιτυχώς, θα απαιτηθεί όχι μικρή δαπάνη. Χρειάζονται οίκοι λατρείας, όπου ο λαός να μπορεί να προσκαλείται για να ακούει τις αλήθειες για τον παρόντα καιρό. Ακριβώς γι' αυτόν τον σκοπό ο Θεός έχει εμπιστευθεί κεφάλαιο στους οικονόμους Του. Μην αφήνετε την περιουσία σας να δεσμεύεται σε κοσμικές επιχειρήσεις, ώστε να παρεμποδίζεται το έργο αυτό. Θέστε τα μέσα σας εκεί όπου μπορείτε να τα διαχειρίζεστε προς όφελος του έργου του Θεού. Στείλτε τους θησαυρούς σας πριν από εσάς στον ουρανό».

Testimonies, τόμος 5, σ. 464.